

VICTORIA AVEYARDOVÁ

ZAPOVĚZENÝ
TRŮN

SBÍRKA POVÍDEK ZE SVĚTA **RUDÉ KRÁLOVNY**

COO
BOO

Zapovězený trůn

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Victoria Aveyardová

Zapovězený trůn – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

VICTORIA AVEYARDOVÁ

ZAPOVĚZENÝ
TRŮN

SBÍRKA POVÍDEK ZE SVĚTA RUDÉ KRÁLOVNY

COO
BOO

Přeložila Alžběta Kalinová

Copyright © 2019 by Victoria Aveyard

Translation © Alžběta Kalinová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7661-262-4

ISBN e-knihy 978-80-7661-269-3 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Nemůžu uvěřit, že už mě doprovázíte tak dlouho. Díky.

Během svých studií v Nortě jsem se neustále pohyboval na hranicích událostí známých pouze pod názvem Kalamity. Vždy mě fascinovaly významné okamžiky naší vzdálené minulosti a poučení, která v nich lze najít. Časová osa předcházející nástupu Stříbrných je však naneštěstí plná hádanek a neznámých úseků, v jejichž důsledku je těžké ji ověřit, neboť primární zdroje jsou z velké části ztraceny. Jen relativně blízké události (rozuměj ty, k nimž došlo během posledních patnácti set let) lze považovat za vytesané do kamene. Přestože ty jsou nám již známé, zůstávají nesmírně důležité, jelikož představují první kroky na naší cestě.

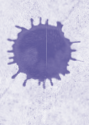
Proto musím zakládat veškerý výzkum právě na této již známe časové ose, kterou lze ověřit porovnáním dostupných dokumentů z archivů v Delfách a v Mount Horn (poznámka: data vycházejí z nortského kalendáře, Republika nechť přijme moji omluvu):

SE - Stará éra, doba před zformováním Norty

NE - Nová éra, doba po zformování Norty

SE před rokem 1500 - civilizace napříč kontinentem se stále ještě formuje po Kalamitách

Rok 1500 SE - počátek období Reformace, civilizace na celém kontinentu se začíná stabilizovat a znovu pozvedat

950 SE - Soudní proces s Barrem Ramblerem - první ověřitelný záznam výskytu Stříbrného jedince (lamželezo obviněný z krádeže dal průchod svým schopnostem během soudu)

kolem roku 900 SE - založení dynastie Finix, utvoření království Ciron, nejstaršího království na kontinentu ovládaného Stříbrnými (podle cironských zdrojů)

Rok 202 SE - v návaznosti na občanskou válku se království Tiraxy přetváří do současné podoby triarchie

Rok 180 SE - vznik království Tetonie na území nynějšího Montfortu, Tetonie je jedním z mnoha malých království rodících se v horské oblasti

Rok 72 SE - díky úspěšným dobovatelským aktivitám rodu Cygnetů vzniká Země jezer

Rok 0 NE - vznik moderní Norty sjednocené pod vládou rodu Calorů (menší království a městské státy v celém regionu jsou sjednoceny v jeden celek)

Rok 2 NE - sňatkem se rodí spojení mezi Piedmontou a Nortou, které se stane základem dlouhého pouta obou národů

Rok 170-195 NE - přehraniční války mezi Zemí jezer a různými válečnickými kmeny z Prérii

Rok 200 NE - začátek války mezi Nortou a Zemí jezer

Rok 296 NE - Dane Davidson, budoucí premiér Svobodné republiky Montfort, prchá z Norty

Rok 321 NE - nortská občanská válka; odtržení a vznik samostatného království Rift, abdikace krále Norty Tiberiase VII., pád království Norty, abdikace krále Riftu Ptolema, abdikace královny Riftu Evangeliny, vznik Nortských států

Výše uvedené vybrané hlavní historické body lze dohledat téměř v jakémkoli průměrném textu od Ascendantu po Přístavní zátoku. Oblasti, v nichž se už vyznám, nejsou středem mého zájmu, stejně jako nejsou ani v popředí zájmu učenců z Mount Horn. K Sařině nespokojenosti jsem se po mnoha týdnech badání pokusil sepsat jakýsi přehled dějinných událostí předcházejících období Reformace. Je třeba poznamenat, že tyto informace nelze považovat za vědecké a v současné době je ani nejde nijak ověřit. Mnohé z nich jsou v přímém rozporu s tím, co je uvedeno v jiných zdrojích, proto jsem se snažil o vy-

tvoreni pouze obecného přehledu a vycházel z informací, na nichž se zdroje shodnou.

V tomto směru mi nejvíc pomohla pečlivě uchovávaná sbírka papírových ročenek a pamfletů umístěná v místnosti se stálým klimatem a tlakem hluboko v bunkrech v Mount Horn. Podle záznamů tam byly uloženy ještě před vznikem Montfortu, zhruba před tisíci lety, když bunkry v hoře vznikly. Musím předpokládat, že v podzemních prostorech, které byly vybudovány původně za účelem přežít Kalamity, byly

umístěny informace, které měly přežít své autory. Zdá se, že některé z dokumentů tvoří ucelenější soubor. Najdeme v nich pozůstatky kdysi krásných fotografií. Překlad byl složitý, ne však nemožný. Jeden z těchto souborů se nejspíš jmenoval Nation's Geography nebo nějak podobně, druhý nese jednoduchý název Time.

Nejprve musíme postupovat nazpět od pevného historického bodu, kterým se pro naše účely stal rok 1500 NE, kdy začalo období Reformace. Všechno před ním včetně období Kalamit je zahaleno historickou tmou, v níž mýty často převládají nad fakty.

S jistotou víme, že Kalamity v podstatě ukončily nebo vážně narušily civilizace, které nám předcházely, a to do té míry, že si obrázek o nich skládáme pomalu dohromady ještě dnes.

Podle zdrojů z Mount Horn postihla lidstvo jako první z Kalamit katastrofická změna klimatu způso-

Rovněž mě velice zaujaly některé ilustrované knížky popisující příhody jistého úzkostného netopýřího muže bojujícího se zločinem.

bená vysokou mírou znečištění v globálním měřítku. Tato Kalamita byla zároveň nejničivější a její následky nejtrvalejší. Klima se zhoršovalo celá desetiletí, každý rok horší než ten předcházející. Většinu světa sevřelo sucho. A to i kontinenty daleko za našim oceánem, které jsem si zatím ani nezačal představovat.

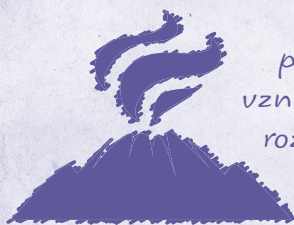

Je možné, že tato místa mimo náš kontinent už ani neexistují, nebo že v nich stále ještě probíhá období jakési reformace. Stříbrná království se nechala pohltnout válkami a vlastními zájmy natolik, že se stále jen dohadujeme na vlastním písečku, abych tak řekl. Možná totéž platí i o zbytku světa.

Sucho v postižených oblastech časem vedlo ke zhroucení zemědělské produkce, hladomoru, migraci, nepokojům a válkám. Mnoho uprchlíků se snažilo utéct do oblastí, kde se stále ještě dalo sehnat jídlo. Po celém světě často docházelo k válkám o zdroje. O vodu, palivo, půdu atd. Většinou je mezi sebou vedly obchodní organizace nebo organizace a domorodci. V prvních letech válek o zdroje se do nich otevřeně zapojilo jen velmi málo významnějších států.

Měnící se klima s sebou neslo vznik smrtících bouřkových systémů nad pevninou i nad oceány, které mnoho obyvatel z pobřeží bičovaných vichřicemi, ledovými smrštěmi, tornády a suchem, způsobenými dlouhotrvajícími přísečnými bouřkami, vyhnaly do

vnitrozemí. Rychle se měnící teploty na obyvatelstvo těžce doléhaly a vedly k vyhynutí mnoha druhů rostlin i zvířat. Ke zhušťování populace do neustále menšího a menšího prostoru přispělo i zvedání hladiny moří. Docházelo k ničivým záplavám, které proměnily ústí Velké řeky a okolních oblastí, zatopily stovky mil čtverečních, a vytvořily tak pobřeží, jak ho známe dnes.

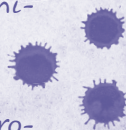

Západní pobřeží formovala kromě záplav i častá zemětřesení, která dala vzniknout moři v oblasti, kde dřív bývalo rozlehlé údolí. Na severozápadě se probudily dlouho spící sopky, které začaly do vzduchu chrlit miliony tun popela.

Zajímavé je, že zatímco kontinent ničila zemětřesení a jiné přírodní katastrofy, k apokalypse, které se lidé nejvíce obávali, nakonec nedošlo. Z dochovaných textů vyplývá, že vědci i civilisté měli velké obavy z toho, že by se mohla k životu znovu probudit i kaldera vulkánu nacházející se pod územím dnešního Rajskeho údolí. Tato erupce by totiž změnila celosvětové podnebí a zničila většinu kontinentu, na němž žijeme. V době, z níž dochované texty pocházejí, bili vědci na poplach, že erupce této kaldery má už velké zpoždění. Dnes je tudíž ještě daleko větší. Vyzvu premiéra a Všeobecné shromáždění, aby dali dohromady tým analytiků, kteří by na Rajske údolí a spícího obra pod ním dohlíželi.

Nikoho nepřekvapí, že uprostřed všeho toho chaosu se v mnoha regionech šířily nemoci, které začaly brzy pronikat i do „bezpečných“ skupin. Mnoho z těchto nemocí vzniklo mutací méně nebezpečných forem v minulosti již vymýcených chorob, které v kdysi chráněných populacích našly snadnou kořist. Miliony lidí na celém světě podlehly nemocem, které byly dříve považovány za léčitelné, a většina civilizací se začala rozpadat.

Všechny tyto události byly přirozeného charakteru nebo, jak by se mohli někteří dohadovat, vůli shůry. Ne tak poslední z Kalamit, k níž došlo ze svobodného rozhodnutí člověka. V současnosti disponujeme vojenskou silou, bombami a raketami různé velikosti a síly, ovšem ničím, co by se dalo srovnat s monstrozitou zbraně, již vynalezli naši předkové. Vědcům minulé éry se nějak podařilo zjistit, že rozštěpením těch nejmenších kousků hmoty lze vyrobit nejničivější zbraň všech dob zvanou jaderná bomba. Krom výše zmíněných katastrof devastovaly různé části světa právě i tyto zbraně. Ještě před propuknutím jaderné války se těchto bomb lidé i vlády obávali. Mnozí se podle toho taky zařídili. I bunkry v Mount Horn byly vybudovány ve skále tak hluboko, aby přežily i atomový výbuch. Soudě podle v nich dochovaných informací byla většina našeho kontinentu těchto ničivých explozí do velké míry ušetřena. Za oceánem existovaly státy, které už nena-

jdeme, protože dnes jsou buď pokryté ledem, nebo zasypané pískem, srovnané se zemí hněvem mála a ignoranci mnohých. Daleko ničivější než samotný výbuch jaderné bomby byly zjevně jeho následky. V oblastech kouře a popela se vznášela i nemoc z ozáření. Celé jednotlivé státy byly vyhlazeny a civilizace se zhroutily. V případě našeho světadílu o tom svědčí ruiny Brázdy a Osten. Tyto oblasti jsou i po tisících let stále ještě příliš plné radiace, takže je není možné znovu osídlit.

Z období Kalamit známe jen hrstku pevně stanovených dat, zejména co se dlouhodobých katastrof jako například změny klimatu týče. Tu můžeme ostatně pozorovat v našem světě dodnes.

Vědci z Montfortu se pokoušejí o hloubkové vrty do ledu. Úplně tomu nerozumím, nicméně jejich práce probíhající na severu má být z hlediska poskládání časové osy událostí z doby před Reformací a dokonce i během Kalamit zcela zásadní. Jakmile budou výsledky jejich výzkumu dostupné, zapíšu z nich, co budu umět. Z předběžných zpráv zatím vyplývá, že

Přes veškeré dosavadní výsledky mého bádání se mi taková míra destrukce způsobená čistě jen vojenskou technologií zdá nemožná, proto budu pro tato zjištění hledat další důkazy. Je to jednoduše nemožné. Ani ti nejsilnější ze Stříbrných nedokáží srovnat se zemí celé město a ani naše bomby nedokáží přeletět oceán, aby v místě dopadu zpopelnily desítky tisíc lidí. Možná že mě mluví má neznalost, přesto si jednoduše neumím představit, že by z vůle jednoho člověka mohly zahynout miliony.

zhruba před dvěma tisíci lety dopadl na zem daleko na severu radioaktivní prach. To znamená, že minimálně jeden z aktů nukleární války (ANV) se odehrál zhruba kolem roku 2000 SE, nějakých pět set let před počátkem Reformace. Z toho můžeme usuzovat, že na našem kontinentu vládla doba temna nejméně půl tisíciletí, než se civilizace začala zvedat z popela.

Propojit období Reformace a ANV s dobou před Stříbrnými a před Kalamitami je složité. I v tomto případě musíme hledat události, jichž bychom se mohli zachytit. V dochovaných textech se objevuje několik zmínek o katastrofálním suchu počínajícím letopočtem 2015 n. l. (někdy zaznamenaného jako AD; mohlo by se jednat o chybu v překladu, to je ještě třeba ověřit) a dále. Další katastrofy typu zemětřesení, zvedání hladiny moří, hurikánů a podobné jsou v dochovaných textech zmiňovány během následujících padesáti, šedesáti let. Rychle ovšem nabývají na síle a ničivosti. Všechny nicméně působí jen neškodně ve srovnání se zemětřesením, které rozeřvalo západní pobřeží, a následující potopou, která přetvořila deltu Velké řeky.

Překlad může být ovšem i v tomto případě nespolehlivý. Některé texty se od sebe liší mírou zachovalosti a k mému překvapení a zklamání se zjevně mnohé mezi sebou neshodnou na závažnosti ani velikosti události, zejména těch týkajících se změn klimatu. Zatímco jeden dokument považuje určitou

teplou zimu za počátek katastrofické změny klimatu, jiný tu samou zimu označí za průměrnou a vyzdvíhne, že v určité části světa naopak panovaly kruté mrazy. Tento vzorec je velice nešťastný, přestože předpokládám, že většina tehdejších obyvatel byla schopna identifikovat předpojatost různých zdrojů i jejich lživá a manipulující tvrzení.

Povedlo se mi najít zmínku o malém nukleárním útoku datovaném do roku 2022 n. l. Nepodařilo se mi dohledat zúčastněné strany konfliktu, jen to, že k němu došlo na jiném kontinentu, daleko od obydlených oblastí, v chladném prostředí. To mě vede k domněnku, že se jednalo spíše o ukázkou síly než o válečný akt, pokud se něčemu tak šílenému vůbec dá věřit. Když ovšem toto zjištění porovnáme s nálezy radioaktivního popela datovanými minimálně do roku 2000 SE našeho kalendáře, zjistíme, že by mohlo odpovídat právě roku 2022 n.l. zmiňovanému v před-

kalamitních letopisech. Nicméně osobně se domnívám, že tyto dva roky přece jen nějaká doba odděluje, dekáda, možná celé století. Výzkum pokračuje pomalu, ale jsem si téměř jistý, že postupují správným směrem a že informace, které odhalují, budou pro naši budoucnost životně důležité.

Pokud by se mělo s bunkry v Mount Horn něco stát, naše civilizace by přišla o veškeré spojení s minulostí i varováními, která v sobě skrývá. Proto se zasadím o to, abychom co nejlépe přeložili co nejvíc

z dochovaných dokumentů. Kdyby nic jiného, světovi vůdci by se měli dozvědět o tom, co se stalo našim předchůdcům, aby se v budoucnosti mohli podobných katastrof vyvarovat. Nejvíc mě trápí klimatické změny způsobené lidskou činností. Past, do které lze velice snadno spadnout, zvláště co se rozvíjejících se civilizací týče. Domnívám se, že v určitých oblastech už k ní začalo docházet, přesto doufám, že my se vyhneme tomu, čeho se naši předkové vyvarovat nedokázali.

Na následující stránce uvádím překlad jednoho z dokumentů, byť neúplný. Vykresluje jasný obrázek meče, který nad námi všemi visí.

Nové studie <nepřeloženo> současné sucho na Blízkém východě (?) je nejhorší v regionu <nepřeloženo> posledních 900 let <nepřeloženo> Ještě zrychlené vlivem globálního oteplování <nepřeloženo> srážkové úhrny nižší o 40 % <nepřeloženo> Hluboké studny vysušují <nepřeloženo> neúroda <nepřeloženo> miliony prchají do už tak přelidněných měst <nepřeloženo> politická destabilizace <nepřeloženo> občanská válka <nepřeloženo> v celé oblasti uprchlická krize <nepřeloženo> do sousedních států <nepřeloženo> celosvětové selhání politických systémů.

Toto je podstatný dílek skládačky, kterou musíme složit, pokud chceme být jen doufat, že pochopíme svět, který existoval před námi, i to, jak jsme se my ocitli ve světě, který známe dnes.

Jsem jednoduše jen zvědavý člověk, možná ale dokážu proniknout alespoň na krok do mlhy, která nás obklopuje, aby ostatní mohli následovat v mých slépějích. Máš v sobě něco ze své matky, Cale, dost na to, aby tě bavilo zjišťovat, jak věci fungují. Doufám, že kopie těchto mých studií tě zaujmou. Doufám, že mi s rozptýlením té mlhy pomůžeš.
- Tvůj strýc Julian

Jsem si vědom, že historii svého rodu znáš. Sám jsem tě něčemu z ní učil. Říkal jsem si ale, že by sis některé tyto dokumenty rád nechal, než aby ses musel spoléhat na přežití nortských knihoven nebo na vlastní špatnou paměť. Ano, říkám špatnou. Omlouvám se, že záznamy o mém rodu a rodině tvé matky nejsou tak detailní, v mládí mě bohužel mé vlastní dědictví nijak nezajímalo. Má pokrevní linie navíc z nějakého důvodu není tak dobře zdokumentovaná jako linie králů. Zvláště.

- Tvůj strýc Julian

ANZUŠKA
BRANŠON BLONČOS

MARCAS
MORGANA RHAMBOS

TIBALT
PRINCEZNA ARIELLE
od Roby

ANDRIKA
VOJVODA ROZIN
ze Zraght

AMBROSIN
KRÁL TJARACHA
ze Severu
RÚZNÉ PARTNERKY

TIBERIAS III.
TARIONNE OSANOSOVA

CAESERA CILOROTA
LORD VOLTER SAMOS

PRÉRIE
HLAVNÍ VĚTEV

TIRAKSKÁ
ŠLECHTA

JULIANA CALOROVA
LORD LAROS HAVEN

SAMOSOVÉ
HLAVNÍ VĚTEV

TIBERIAS IV.
NIGHTINGALE WELLOVA

HAVENOVÉ
HLAVNÍ VĚTEV

KRÁL VOLO SAMOS
LARENTIA VIPEROVA

LEONORA

TIBERIAS V.
ANABEL LEROLANOVA

AERIK
zvaný v bitvě

PTOLEMUS SAMOS

TIBERIANE
LORD CYRON TYROS

EVANGELINA SAMOSOVA

TIBERIAS VI.
CORIANE JACOSOVA
TJARA MEBANDUSOVA

TYROSOVÉ
HLAVNÍ VĚTEV

AERIN
KNÍZE ANNOS
z Póliaru

TEREZA
KNÍZE AUGUST
z Hrozdilů

PIDMONTSKÁ
ŠLECHTA

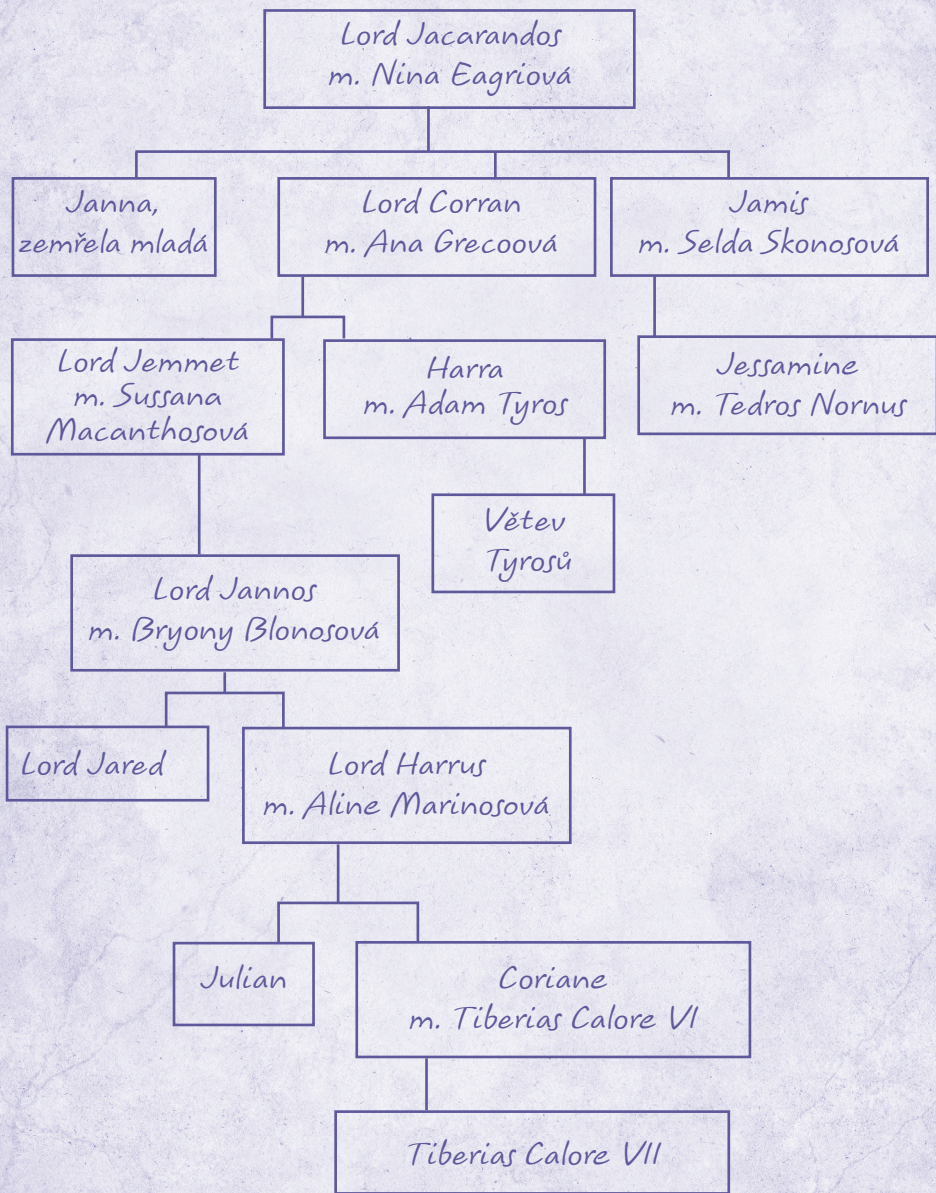

Tiberias VII.

LEONORA CALOROVA
KNÍZE HELOM
od Roby

MAVEN

PIDMONTSKÁ
ŠLECHTA

*Učebnice dějepisu tě jaksí
ještě nestačily zaznamenat,
ačkoli pochybuju, že ti to
vadí.
- JJ*

MONARCHOVÉ Z RODU CALORŮ

CAESAR I.

1. LEDNA 0 – 3. ŘÍJNA 37 NE

Alexandrus Caesar Calore byl natolik oddán své nové dynastii, národu a symbolice, že po dobytí Norty se svou korunovací otálel celé dva měsíce, aby mohla proběhnout úderem půlnoci na přelomu nového roku. Se začátkem své vlády vyhlásil novou éru. Nortský kalendář tudíž začíná v okamžiku, kdy si Calore na hlavu nasadil korunu. I přes svou minulost válečníka byl král Caesar obratným diplomatem. Svou dceru Julianu provdal za Nejvyššího knížete z Pidmonty, čímž upevnil dlouhotrvající alianci chránící jižní hranice Norty. Král Caesar také zavedl tradici Boje o trůn. Od té chvíle z vý-

jimkou zvláštních okolností vznikajících zahraničním sňatkem si každý dědic trůnu z rodu Calorů musí vzít nejsilnější z nápadnic či nápadníků. Král Caesar rovněž založil nové hlavní město Archeon a dal vystavět Ohnivý palác, nové sídlo nortské vlády. Zemřel během duelu „nešťastnou náhodou“, když ho jeho protivník zasáhl přímo do srdce. Tupý cvičný meč mu totiž někdo vyměnil za ostrý. Legenda praví, že posledním slovem krále Caesara bylo *Fyrías*, jméno jeho nejmladšího syna, který zemřel během jedné z potyček na hranicích se Spornými územími. Po vyšetřování byl popraven králův protivník ze soubore, historici nicméně tvrdí, že Caesarovu vraždu zosnoval jeho vlastní syn.

CAESARION

3. ŘÍJNA 37 – 20. ČERVENCE 44 NE

Pro Caesariona, který válku téměř nepoznal a nedosahoval otcových vojenských schopností, nebylo snadné na velikost svého předchůdce navázat. Víc ho zajímal luxus. Započal výstavbu letního paláce, Síně slunce. Ještě před jeho dokončením zemřel na moři, když se jeho výletní jachta potopila u souostroví Bahrn. Svědkové uvádějí, že král se utopil kvůli tomu, že ho tížily šperky a koruna, ačkoli se najdou i zprávy, že si na něm pochutnali žraloci. Je možné, že ztroskotání jeho lodě zavinili ti, kdo zůstali loajální jeho otcí, zavražděnému králi.

JULIAS I.

20. ČERVENCE 44 – 1. SRPNA 60 NE

Julias byl na rozdíl od svého otce skutečným válečníkem tělem i krví, občas ke škodě věci. Pravidelně bojoval s vévody ze severu Země jezer. Jeho prvorozený syn a dědic Julius během jedné z těchto bitek zahynul ve věku pouhých sedmnácti let. Jeho smrt uvrhla otce do hlubokého zoufalství. Zemřel v ústraní, poté co odmítl léčení nemoci léčiteli.

TIBERIAS VELIKÝ

1. SRPNA 60 – 10. LISTOPADU 105 NE

Pravnuk Caesara Calora je považován za jeho pravého následovníka a zůstává nejdéle vládnoucím panovníkem z celé dynastie. Během pětáctýřiceti let vlády Tiberias I. dokončil Síň slunce, upevnil vztahy se Zemí jezer na severu a rozšířil nortské území o celou oblast Riftu. Do té doby části území Samosů Calorům vzdorovaly. Tiberias osobně stanul v čele armády, vydal se do kopcovitého Riftu a srazil zbylé povstalce na kolena. Navzdory doporučením svých rádců však rod Samosů zcela nevyhladil, nýbrž mu udělil milost výměnou za území a věrnost. Správa oblasti Riftu byla svěřena rodu Larišů, nicméně rod Samosů zůstal jedním z nejmocnějších v celém království. Král Tiberias Veliký rovněž založil napříč Nortou první města pro Rudé techniky. Stříbrní sklízeli ovoce jeho práce ještě dlouhá staletí po jeho smrti k ekonomickému i technologickému růstu. Po mnoha letech, kdy se mu nedařilo zplodit

dědice, se rozvedl se svou nortskou manželkou a oženil se s jezeřanskou princeznou, která mu porodila tři děti. Zemřel klidně, ve spánku.

TIBERIAS II.

10. LISTOPADU 105 – 30. KVĚTNA 107 NE

Tiberias II. nastoupil na trůn jakožto nejstarší z mužských dědiců. Vládl necelé dva roky. Zemřel náhle v důsledku nemoci, která byla označována za *slabé nervy*. I za tak krátkou dobu se nicméně ukázalo, že se pro panování nehodil a že kdyby zůstal živ, nejspíš by jím jeho rada a vévodové mohli snadno manipulovat.

CAESAR II.

30. KVĚTNA 107 – 9. PROSINCE 118 NE

Jelikož král Caesar ještě nebyl v době, kdy trůn osířel, plnoletý, ujaly se vlády z pozice regentek jeho babička, jezeřanská princezna Iranne, a jeho matka, Irina Calorová. Jeho strýc, princ Fyrion Calore, se ohradil, že Nortě tak vládne cizí velmoc a že na trůn patří on sám. Fyrion spolu s manželkou povolal za podpory jejího rodu Titanosů občanskou válku. Nakonec byli však poraženi silami královen regentek a princezny Caesery. Caesera, dcera Tiberiase Velikého, se provdala do rodu Samosů, jehož podpora byla v udržení Caesara II. na trůně klíčová. Princ Fyrion byl za pokus uzurpovat si trůn popraven a jeho malý syn,

princ Crest Calore, byl z Norty vyhnán do exilu. Na západě založil vedlejší nástupnickou větev, záznamy o ní však byly zničeny nebo ztraceny. Pokud Fyrionova linie ještě přetrvává, je jedinou zbývající větví stromu rodu Calorů.

Sám Caesar II. byl dost nemocný, neustále pod dohledem stráží z rodu Skonosů, kteří mu museli pravidelně léčit krev. Jeho odchod je v kronikách popsán jako „pomalé uhnívání“, které skončilo v jeho pětadvaceti letech. Zemřel bezdětný. Traduje se, že jeho nemoc byla způsobena tím, že jeho rodiče, Tiberias II. a královna Irina, byli bratranec a sestřenice z prvního kolene.

JULIAS II.

9. PROSINCE 118 – 22. BŘEZNA 140 NE

Jelikož Caesar II. zemřel bezdětný, koruna připadla jeho mladšímu bratrovi. Julius II. se oženil se Serénou Skonosovou, jednou ze strážných, která byla jeho bratrovi neustále k dispozici. Žádné známky jeho genetické vady nevykazoval. Z toho důvodu se někteří historikové domnívají, že jeho otcem nebyl Tiberias II. a že jeho matka královna Irina musela mít poměr s někým ze dvora. Juliase II. tyto zvěsti nijak neznervózňovaly, protože sama jeho matka pocházela z rodu Calorů a on tím pádem zůstal přímým potomkem Caesara I. A také zejména proto, že i Julius II. ovládal oheň stejně jako všichni králové z rodu Calorů před ním. Pokud jeho matka skutečně byla nevěrná, bylo by extrémně vzácné, kdyby zdědil svou schopnost po ní, a ne po skutečném otci. Během jeho vlády panoval v zemi více

méně klid, jelikož Norta, Pidmonta i Země jezer žily v míru. Během svého dvaadvacetiletého panování nechal Julius II. vybudovat mnoho arén a rozšířil festival První pátek po celém království. Dvě ze svých dcer provdal za pidmontská knížata, čímž vazby mezi oběma zeměmi ještě prohloubil.

JULIAS III.

22. BŘEZNA 140 – 28. PROSINCE 151 NE

Přes otcovo naléhání se Julius III. rozhodl obejít Boj o trůn, uposlechl hlasu srdce a oženil se s Helenou Merandusovou. Historici se otevřeně zamýšlejí nad tím, zda ho k takovému kroku nedovedly spíš její schopnosti než síla romantického vzplanutí. Po Juliasově korunovaci se jeho syn vydal na cestu po Nortě. Když pobýval u hranic v Panenských vodopádech, jeho konvoj přepadli Rudí bandité a princ Julius byl zabit. Julius III. se pomstil tak, že nechal příhraniční města Rudých srovnat se zemí a místo nich vystavět novou pevnost. Rudí museli vybudovat Corvium a většina z nich byla povolána do nortské armády. Zbytek čekala deportace do technických center napříč královstvím za účelem podpory pracovních sil. Žádný Calore už syna nikdy nepojmenoval Julius, jelikož se věřilo, že to jméno nosí smůlu.

MARCAS

28. PROSINCE 151 – 12. PROSINCE 159 NE

Král Marcas se stejně jako otec vyhnul Boji o trůn v zájmu posílení aliance s Pidmontou. Oženil se s Elisabetou, princeznou z Přílivu. Přestože jeho vláda trvala osm let, je považována za plodné období, a to zejména díky jeho matce z rodu Merandusů a jeho manželce. Král v podstatě nečinil žádná rozhodnutí a neoplýval inteligencí. Své povinnosti delegoval na dvě královny, které se rozhodly zlepšit stav nortské infrastruktury a ekonomiky. Královna Elisabeta z Pidmonty nechala vybudovat Zelenou cestu, systém silnic propojující Nortu s její rodnou zemí. Královna vdova zas zaměřila pozornost na rozvoj elektrické sítě, kterou nechala rozšířit od hranice k hranici, takže se proud dostal i do těch nejvzdálenějších Rudých komunit. Když král Marcas zahynul po jednom z opileckých pádů, obě královny pokračovaly v práci po boku Marcasova jediného syna a dědice Aeriona.

AERION

12. PROSINCE 159 – 2. ÚNORA 188 NE

Král Aerion sdílel matčinu vášeň pro architekturu a společně postavili v Archeonu nový ikonický most. Během tohoto období pomáhali nortští špioni vedení rodem Merandusů a Iralů vévodům z Prérií v jejich pohraničních válkách se Zemí jezer. S podporou nortské státní kasy i samotného krále se jejich vojskům podařilo vybojovat cenné zemědělské území v oblasti Minnowan a posunout hranici Země jezer zpět za

Velkou řeku. Král Aerion této taktiky využil, aby nortského souseda oslabil, jelikož si uvědomoval, že obě království míří k nevyhnutelnému budoucímu střetu. Pod vlivem matky a babičky také vyhlásil, že nástupnická linie se bude odvíjet od schopností, ne od pohlaví. Tím pádem se dědičkou trůnu stala jeho prvorozená dcera Andura, a nikoli její mladší bratr.

ANDURA

2. ÚNORA 188 – 27. ZÁŘÍ 199 NE

Jakožto první vládkyně Norty musela Andura čelit výraznému odporu šlechty i vlastní rady. Vdala se po prvním Boji o trůn, jehož se zúčastnili muži, za syna Blonosů, který se stal jejím králem manželem. Královna Andura byla slavná válečnice a diplomatka, které se dařilo skrývat zapojení Norty do válek Prérií se Zemí jezer. Udržovala se severem křehký mír, zatímco potají budovala armádu. Za tím účelem rozšířila povinnou vojenskou službu i na rudé ženy a dala prostor ke službě i kterékoli Stříbrné ženě, která o to projeví zájem. Její jediné dítě nezdedilo její schopnost, proto kvůli zachování míru dodržela otcovo přání ohledně nástupnictví a jejím dědicem byl její bratr, až do své smrti během povstání Rudých v Přístavní zátocě. Podobná povstání byla na vzestupu v Nortě, v Zemi jezer i v Pidmontě. Stříbrná šlechta měla čím dál větší potíže udržet si kontrolu nad rostoucí populací Rudých. Anduřin syn Ambrosin po matčině smrti Nortu opustil a vydal se hledat štěstí na západ. Je velice schopným léčitелеm krve, díky své schopnosti téměř nesmrtelný. Stále žije, je králem triarchou v Tiraxách. Je mu už víc než sto let.

TIBERIAS III.

27. ZÁŘÍ 199 – 30. BŘEZNA 222 NE

Jakožto prvorozený syn bratra královny Andury se stal jejím následníkem po otcově smrti Tiberias. Na trůn nastoupil v chaotické době povstání Rudých a zhoršujících se vztahů se Zemí jezer. Jedním z jeho prvních činů v roli panovníka bylo svolání summitu s králem Země jezer, vyjednávání ale rychle ztroskotala a začala válka s Jezeřany trvající nakonec víc než sto let, která si vyžádala miliony obětí na straně Rudých i Stříbrných. Zazněly názory, že tato válka byla vyhlášena jednak ze vzájemné nevráživosti, ale také z oboustranné potřeby snížit počty Rudých v Nortě i v Zemi jezer.

LEONORA

30. BŘEZNA 222 – 3. LEDNA 237 NE

Stejně jako její babička byla i Leonora prvorozeným potomkem krále Calora, proto připadl trůn jí, a ne jejímu mladšímu bratrovi. Tradici Boje o trůn zavrhl a nikdy se nevdala. Až do smrti jí byla společnicí Mariane Nolleová, které přidělila titul princezny. Leonora byla první z vládnoucích Calorů, která se vydala za hranice Norty, aby navštívila příbuzné a různé hodnostáře v Pidmontě. Také mnohokrát navštívila Corvium, aby si prohlédla Kotel, rychle se rozšiřující měsíční krajinu sloužící jako válečná hranice mezi nortskými a jezeřanskými zákopy. Vydala dekret, jímž prikazovala, aby její neteře a synovci byli z části vychováni na frontě, kde by se naučili umění války z první ruky.

TIBERIAS IV.

3. LEDNA 237 – 2. ZÁŘÍ 270 NE

Tiberias IV. následoval vojenskou rodinnou tradicí stanovenou předky, a než se po sestře ujal trůnu, sloužil jako armádní generál. Jako král vedl válku víc než třicet let. Ke konci vlády doplnil otevřené vojenské střety s Jezeřany i o tajné akce. Využil širokou síť špionů vedenou rodem Iralů, aby infiltroval jezeřanské pevnosti, zjistil přesný pohyb jejich vojsk, sabotoval zásobovací řetězce a povraždil klíčové osobnosti jejich vlády i armády. Králův druhorozený syn Aerik zahynul během jedné z odvetných akcí za takovou vraždu. Zatímco byl na inspekci vojsk u hranic, přepadli Aerika Jezeřani převlečení za Rudé a zavraždili ho. Po synově smrti trávil Tiberias IV. většinu času na frontě a vládu svěřil svému dědici, kterého nechal místo sebe v hlavníím městě, aby se od něj naučil umění vládnout.

TIBERIAS V.

2. ZÁŘÍ 270 – 1. SRPNA 296 NE

Po Boji o trůn se Tiberias V. oženil s Anabel Lerolanovou, jejíž rod tradičně ovládal město Delfy. Také si ale vydržoval mužského společníka, Roberta Irala, jehož dal korunovat na prince. Královna Anabel i princ Robert byli velkými patrony umění. Ačkoli Tiberias V. nebyl tak nadšeným válečníkem jako jeho otec, nechal svého syna vychovat z části i na frontě, aby byl připraven vést národ ve válce. I přes probíhající válku s Jeze-

řany bylo období jeho vlády pro Stříbrné z Norty časem klidu a prosperity. Navzdory velké snaze svých osobních léčitelů zemřel Tiberias V. na rakovinné bujení.

TIBERIAS VI.

1. SRPNA 296 – SOUČASNOST

Než nastoupil na trůn, odmítl Tiberias VI. Boj o trůn a šokoval dvůr svatbou s Coriane Jacosovou, dcerou relativně nevýznamného a chudého Stříbrného rodu.

KRÁLOVNINA PÍSEŇ

Julian jí dal knihu, jako obvykle.

Stejně jako rok předtím, jako o každých prázdninách nebo při jakékoli jiné příležitosti, která se mu mezi sestřinými narozeninami naskytla. Těch jeho takzvaných dáreků měla plné police. Některé byly opravdovými dárky, jiné jí věnoval jen proto, aby se mu zas uvolnilo trochu místa v knihovně, které říkal ložnice, kde se tyčily tak vysoké a nestabilní hromady knih, že se v tom labyrintu stěží zvládly pohybovat i kočky. Jejich témata se různila od dobrodružných povídek o nájezdnících z Prérií po nudné básnické sbírky o fádním královském dvoru, kterému se oba usilovně vyhýbali. To se hodí tak akorát do kamen, říkávala Coriane pokaždé, když ji podaroval dalším nudným svazkem. Jednou, k dvanáctým narozeninám, jí dal prastarý text psaný jazykem, který neuměla ani přečíst. Předpokládala, že i on akorát předstírá, že mu rozumí.

Přestože většina jeho příběhů jí za srdce nechtyla, i její sbírka se utěšeně rozrůstala, vyrovnaná v poličkách přísně podle abecedy, hřbetem dopředu, aby byly v kůži vyražené názvy přehledné. Většiny z nich

se ani nedotkla, neotevřela je, natož aby je přečetla. Tragédie, již neměl vystihnout slovy dokonce ani Julian. Neexistuje nic hroznějšího než nevyprávěný příběh. Coriane si je ale přesto všechny nechávala. Nenašlo by se na nich ani zrnko prachu, všechny se leskly a jejich zlatě vyražené tituly se v letním světle i šedi zimy jen třpytily. *Od Juliana*, stálo naškrábáno v každé z nich. Toho si na nich cenila téměř nejvíc. Jen skutečné dárky, které od něj dostala, jí byly dražší. Manuály a návody v igelitových fóliích skrývající se mezi stránkami všemožných genealogií a encyklopedií. Některé jí dělaly společnost v posteli, schované pod matrací, aby si je mohla v noci vytáhnout a ponořit se do technických schémat a instrukcí. Jak co postavit, jak co rozložit, jak udržovat motory, stíhačky, telegraf nebo třeba jen jak rozsvítit žárovku a zapojit varnou desku v kuchyni.

Její otec s tím nesouhlasil, jako obvykle se vším. Dcera jednoho z významných Stříbrných rodů by neměla mít ruce zamazané motorovým olejem, nehty zlámané od vypůjčených nástrojů ani oči podlité krví po příliš mnoha nocích probdělých nad nevhodnou literaturou. Jakmile ovšem v salonku přestala fungovat obrazovka a začala jiskřit nebo měla třeba jen rozmazaný obraz, Harrus Jacos na veškeré své pochybnosti zapomínal. *Sprav to, Cori, sprav to*. Ona vždycky poslechla s nadějí, že tentokrát už ho přesvědčí, jen proto, aby se po pár dnech, během kterých na všechnu její dobrou práci zapomněl, na její vášeň zas mračil.

Byla ráda, že je pryč, v hlavním městě, kde pomáhá jejich strýci, hlavě rodu Jacosů. Aspoň tak může oslavit narozeniny s lidmi, na kterých jí opravdu záleží. Přesněji s bratrem Julianem a Sarou Skonosovou, která přijela právě proto. *Je každý den hezčí a hezčí*, pomyslela si Coriane, když drahou kamarádku spatřila. Od jejich posledního setkání uběhly už měsíce. Tehdy Sara oslavila patnáctiny a přestěhovala se natrvalo ke dvoru. Vlastně tam ještě nežila nijak dlouho, a přesto už vypadala jinak. Tak nějak ostřeji. Z pobledlých tváří jí ostře vystupo-

valy lícní kosti, jako by se někam ztrácela. I její kdysi jasně zářivé šedé oči vypadaly temné, plné stínů. Její úsměv ale působil přirozeně, jako vždycky, když byla s nimi. *Hlavně s Julianem*, věděla dobře Coriane. S bratrem se to mělo stejně. Usmíval se od ucha k uchu a držel si od Sary tak uctivý odstup, že by to žádného kluka, kterému by byla lhostejná, nikdy nenapadlo. Jako by si byl přesně vědom každého svého pohybu. A Coriane si byla přesně vědoma jeho. V sedmnácti už nebyl příliš mladý na zasnuby a ona očekávala, že v příštích měsících se odhodlá vyslovit.

Julian se neobtěžoval dárek zabalit. Byl krásný sám o sobě. Kniha vázaná v kůži se zlatými proužky, které ctily barvu rodu Jacosů, a plamennou nortskou korunou vyraženou na obálce. Na hřbetu ani nikde jinde ale neměla žádný titul. Mezi jejími stránkami se ani neskrýval žádný návod. Coriane se trochu zamračila.

„Otevři ji, Cori,“ pobídl ji Julian, který ji zastavil dřív, než ji odhodila na malou hromádku ostatních dárků. Všechno jen zabalené urážky. Rukavičky, které by skryly její ruce *obyčejné* dívky, nepraktické šaty ke dvoru, který odmítala navštěvovat, nebo už otevřená krabička bonbonů, které otec nechtěl, aby jedla. Ty budou do večere pryč.

Coriane udělala, co po ní chtěl, a knížku otevřela. Zjistila, že je prázdná. Na jejích krémových stránkách nebyl žádný text. Ani se neobtěžovala hrát vděčnou sestřičku a ohrnula nos. Před Julianem nic předstírat nemusela, stejně by poznal, kdyby se mu snažila lhát. Navíc tam nebyl nikdo, kdo by ji za její chování napomenul. *Matka je mrtvá, otec pryč a sestřenice Jessamine našťásti ještě spí*. V zahradním salonku seděli jen ona, Julian a Sara, tři korálky chraстící v zaprášené sklenici panství rodu Jacosů. Byl zbytečně velký. Tak nějak ladil s tím neustále přítomným pocitem prázdnoty, co nosila Coriane v srdci. Klenutá okna s výhledem na zarostlé houští, někdejší krásně sestříhané růžové keře, na které žádný zahradník nesáhl už nejmíň deset let. Podlaha potřebovala pořádně zamést a zlaté závěsy byly celé zašedlé od prachu. Dokonce

ani obraz zavěšený nad sazemi zamazaném mramorovém krbu už neměl někdejší zlatý rám, dávno prodaný. Muž shlížející z obnaženého plátna byl jejich dědeček, Janus Jacos, který by si rozhodně nad stavem svého rodu zoufal. Stala se z nich jen zchudlá šlechta ohánějící se tak akorát starým jménem a tradicemi. Každý rok museli vyjít s ještě větším málem.

Julian se zasmál svým obvyklým smíchem. Coriane v něm dobře slyšela tu směs lásky a podráždění. To asi nejlépe vystihovalo jeho vztah k mladší sestře. Byl jen o dva roky starší a stejně jí nikdy nepomněl dát najevo svou věkovou i intelektuální převahu. Jemně, samozřejmě. Jako by to na věci něco měnilo.

„To je pro tebe, abys mohla psát,“ vysvětlil jí a pohladil stránky dlouhými štíhlými prsty. „Třeba na co myslíš nebo jak trávíš dny.“

„Já vím, co je to deník,“ ujistila ho a sklapla desky k sobě. Jemu to nevadilo. Ani by ho nenapadlo se urazit. Julian ji znal lépe než kdokoli jiný. *I když něco neumím dobře vysvětlit.* „A o mých dnech se toho moc napsat nedá.“

„Nesmysl, jsi celkem zajímavá, když se snažíš.“

Coriane se ušklíbla. „Tvoje vtipy jsou čím dál lepší, Juliane. Našels snad konečně nějakou knihu, která by tě naučila humoru?“ dodala, načež šlehla pohledem po Saře. „Nebo spíš někoho?“

Zatímco Julianovi zmodraly tváře stříbrnou krví, Sara toho využila. „Jsem léčitelka, zázraky nedělám,“ poznamenala melodickým hlasem.

Na jednu vlídnou chvíli naplnila prázdnotu rodinného sídla ozvěna jejich společného smíchu. Pak začaly staré hodiny v rohu odbíjet čas Corianiny zkázy. Konkrétně sestřenice Jessamine, která se k nim musela už co nevidět přidat.

Julian rychle vstal a protáhl si štíhlé chlapecké tělo měnící se v mužské. Pořád ještě potřeboval vyrůst, do výšky i do šířky. Naproti tomu Coriane byla už celé roky stejně vysoká a nezdálo se, že by se to ještě mělo změnit. Byla obyčejná úplně ve všech směrech. Téměř bezbar-

výma modrýma očima počínaje a mdlými kaštanovými vlasy, které jí tvrdohlavě odmítaly narůst dál než po ramena, konče.

„Tyhle jsi nechtěla, vid?“ popíchl ji Julian, natáhl kolem ní ruku a ukradl jí z bonboniéry pár sladkostí, za což si vysloužil plesknutí. *K čertu s etiketou, ty byly moje!* „Dej si pozor,“ varoval ji. „Abych to neřekl Jessamine.“

„To nebude třeba,“ ozval se pištivý, jak rákoska řezající hlas jejích postarší sestřenice ze sloupořadí vedoucího do salonku. Coriane otráveně sykla, zavřela oči a pokusila se silou mysli Jessamine Jacosovou vymazat ze světa. *Což je samozřejmě k ničemu. Nejsi žádný našeptávač, jsi jen obyčejná převkyně. A přestože se mohla pokusit použít proti Jessamine své chabé schopnosti, stejně by to dopadlo neslavně. Ve svém věku měla Jessamine hlas i schopnosti ostré jak bič, daleko rychlejší než ty její. Jestli to na ni zkusím, nakonec budu ještě s úsměvem drhnout podlahu.*

Coriane si raději přilepila na obličej zdvořilý výraz. Když se otočila, spatřila sestřenku opírající se o drahokamy vykládanou hůl, jednu z posledních krásných věcí v domě. Samozřejmě musela patřit té nejnepříjemnější člence rodiny. Jessamine už dávno přestala chodit k léčitelům kůže, aby „stárla se ctí“, jak tomu říkávala. Popravdě se to ale mělo tak, že si takové služby u nejlepších léčitelů z rodu Skonosů už nemohli dovolit. Neměli dokonce ani na péči běžných léčitelů kůže obyčejného původu. Proto Jessaminina pokožka byla už celá svraštělá a vrásčité ruce a krk měla poseté stařeckými skvrnami. Dnes měla kolem hlavy přehozený citronově žlutý hedvábný šál, aby schovala řídnoucí bílou kštici, která už jí sotva pokrývala lebku. Doplnila ho ladícími volnými šaty. Lemy měly prožrané od molů, což ovšem nebylo vidět, jelikož Jessamine to uměla skvěle zakrýt.

„Buď tak hodný, Juliane, a odnes zbytek do kuchyně, mohl bys?“ řekla a ukázala dlouhým prstem na bonboniéru. „Sloužícím to udělá radost.“

Coriane stálo všechny síly, aby se posměšně neušklíbla. *Sloužitci*. Měli v podstatě jen Rudého komorníka, ještě staršího než Jessamine, který už ani neměl zuby, a pak už jen kuchaře a dvě mladé děvečky, od kterých se jaksi čekalo, že zvládnou udržovat celé panství. Bonbony by jim sice mohly udělat radost, jen kdyby Jessamine měla opravdu v úmyslu jim ji dopřát. *To spíš skončí na dně odpadkového koše nebo v jejím vlastním pokoji.*

Soudě podle Julianova úšklebku měl na věc podobný názor. Jenže dohadovat se s Jessamine bylo stejně neplodné jako stromy v jejich starém sadu.

„Jistě, sestřenko,“ odpověděl pohřebním hlasem. V očích měl lítost, zatímco Coriane vztek. S lajdácky maskovaným úšklebkem sledovala, jak Julian nabízí Saře rámě a druhou rukou zvedá nevhodný dárek. Oba se nemohli dočkat, až uniknou Jessaminině přítomnosti, ačkoli s ní jen neradi nechávali Coriane samotnou. Stejně to ale udělali a vytratili se ze salonku pryč.

No jasně, jen mě tu nechte. Jako pokaždé. Vydanou napospas Jessamine, která se rozhodla vzít na sebe povinnost učinit z Coriane pravou dceru rodu Jacosů. Stručně řečeno, *držící ústa a krok.*

Stejně jako ji vždycky nechali napospas otci, když se vrátil ze dvora, kde trávil dlouhé dny čekáním na to, až strýc Jared zemře. Hlava rodu Jacosů, guvernér kraje Aderonack, neměl vlastní děti, proto po něm měl titul zdědit otec a po otci Julian. Dřív tedy Jared děti měl. Jenže dvojčata Jenna a Caspian padla ve válce s Jezeřany. Jejich otec tak přišel o dědice z vlastního masa a krve, neřkuli o vůli k životu. Bylo jen otázkou času, než se titulu předků ujme jejich otec, který s tím rozhodně nehodlal otálet. Coriane se jeho chování zdálo přinejmenším perverzní. Nedokázala si představit, že by něco podobného udělala Julianovi, bez ohledu na to, jak moc ji štvál. Jen stát opodál a přihlížet, jak ho stravuje zármutek. Hnusný, nemilosrdný čin. Žaludek se jí zvedal už jen při tom pomyšlení. *Já ale rozhodně nestojím o to, abych se stala hlavou rodiny, kdežto otec je ambiciózní a netaktní.*

Jak zamýšlel zlepšení svého postavení využít, to netušila. Rod Jacosů byl nevelký, nedůležitý. Měli na starost zapadlý kraj a v noci byli rádi, že se vůbec mají čím zahřát. Pak tu samozřejmě ještě byla Jessamine, která se starala, aby všichni předstírali, že na tom nejsou tak zle.

Posadila se s grácií o polovinu mladší ženy a zaklepala o podlahu holí. „To je hrůza,“ zabručela a odmávla obláček prachu poletující v záři slunce. „Dnes je tak těžké sehnat opravdovou pomoc.“

Zvlášť když si ji nemůžeš dovolit, napadlo Coriane. „Pravda, sestřenko. Tak těžké.“

„Tak ukaž, podíváme se, co ti Jared poslal,“ prohlásila a natáhla jednu ruku, přičemž otevřela a zavřela dlaň v takovém gestu, které Coriane nahnalo husí kůži. Musela se kousnout do rtu, aby neřekla něco nevhodného. Pak zvedla dvoje šaty, které jí darem poslal strýc, a rozložila je na pohovku vedle Jessamine. Ta je zkoumala stejně pečlivě jako Julian své staré knihy. Detailně si prohlédla švy i krajkovou výšivku, načež látku promnula v rukách a zatahala za neviditelné nitky, které by snad mohly prasknout. „Nositelné,“ řekla po dlouhé odmlce. „Ale staré. Ani jedny nejsou podle poslední módy.“

„Jaké překvapení,“ neovládla se Coriane.

Ťuk, odrazila se hůl od podlahy. „Žádný sarkasmus, k dámě se nehodí.“

Že ne? Každá, s níž jsem doposud měla tu čest, v něm byla doslova kovaná, včetně tebe. Pokud tě lze vůbec nazvat dámou. Pravdou bylo, že Jessamine se u dvora neukázala nejmíň posledních deset let. Neměla tušení, co je v módě, a když si dopřála ginu, nedokázala si ani vybavit, kdo sedí na trůnu. „Tiberias šestý? Nebo pátý? Ne, pořád ještě vládne Tiberias čtvrtý, určitě, ten starý plamen ne a ne *vyhasnout*.“ Tehdy ji Coriane pokaždé jemně upozornila, že jim vládne Tiberias pátý.

Jeho syn, korunní princ, se po jeho smrti stane Tiberiasem šestým. Ačkoli vzhledem k tomu, co se proslýchalo o jeho bojechtivosti,

Coriane pochybovala, že se koruny vůbec dožije. Dějiny Norty byly protkané žhnoucími uhlíky Calorů, kteří zahynuli v boji. Zpravidla šlo o druhorozené prince nebo bratrance. Tiše zatoužila, aby princ zemřel, i kdyby jen proto, aby viděla, co by následovalo. Nevěděla o tom, že by měl nějaké další sourozence, a bratranců z rodu Calorů bylo pomálu a navíc byli slabí, pokud šlo věřit Jessamininým lekcím. Ve válce s Jezeřany byla Nortta už celé století, momentálně se v zemi ovšem rýsovala válka druhá. Mezi nejvyššími rody. O to, který uchvátí trůn. Ne že by se rod Jacosů do ní měl zapojit. Jejich nedůležitost byla konstantou stejně jako sestřenka Jessamine.

„Pokud se dá dopisům od tvého otce věřit, tak bys ty šaty měla mít brzy možnost využít,“ pokračovala Jessamine a šaty odložila. Pak, aniž by se ohlížela na brzkou hodinu či na Corianinu přítomnost, vytáhla z pláště lahev ginu a pořádně si přihnula. Vzduchem se roznesla palčivá jalovcová vůně.

Coriane se zamračila a zvedla oči od rukou, v nichž svírala nové rukavičky. „Je snad strýček nemocný?“

Ťuk. „Taková stupidní otázka. Vždyť je nemocný už roky, jak dobře víš.“

Coriane vzplály tváře stříbrným ruměncem. „Myslím, jestli se jeho stav zhoršil. Je na tom *hůř*?“

„Harrus si to myslí. Jared se uchýlil do svých komnat a banketů se účastní jen zřídka, natož administrativních schůzek nebo schůzí rady. Tvůj otec ho poslední dobou zastupuje čím dál častěji. A to se nezmiňuji o tom, že tvůj strýc je zjevně odhodlaný celou pokladnici rodu Jacosů propít.“ Znovu si přihnula ginu. Coriane se té ironii málem zasmála. „Taková sobeckost.“

„Ano, sobeckost,“ zamumlala Coriane. *Ještě jsi mi nepopřála všechno nejlepší k narozeninám, sestřenko.* O tom ale raději pomlčela. Není příjemné, když vás někdo nazve nevděčnicí. Dokonce ani když je to taková pijavice.